

да почита благородното си име, четирмата си братя, достойни отрасли на бащъ си, да паднатъ славно, млади още, като ся лишихъ едно по друго отъ всичкитъ прѣдмѣты на любовь-тъ и обожаваніето си, да скърбѣж и да жалѣж защо трапезата ми не е богата, или защо дрехитъ ми не сж толкозь пышни колкото първо. Не ся сумнѣвайте, Маркыоне, че, ако да бѣше работата само за мене си, нито щѣхъ да ся смыслямъ за милионитъ си въ Испаніѣ; вижда ми ся обаче и пристойно и примѣрно да не исчезне отъ земитъ име като нашето безъ да остави слѣдъ трайвъ, свѣтлъ паметникъ на величіето и на своитъ задушевные желанія. За това съмъ рѣшила, братовчеде, по примѣрътъ на нѣкои отъ праотцытъ ни, и додѣ съмъ жива нѣма да прѣстѣпѣж рѣшеніето си, да съградѣж за благоговѣніе храмътъ за който ще да сте чули.

Като видѣ че одобрявамъ мнѣніето ѣ, постоя замислена, и когато изгледваше меланхолическы извехтѣлытъ образины на прародителитъ си, само цѣканіето на наслѣдственыйтъ онзи часовникъ прѣсичаше срѣдинощното мълчаніе въ мрачнитъ онзи стаѣ.

— Тая черква, рече внезапно благородната старица, ще има и първостоятели и чредипцы, и всякой день ще става служба за упокоеніе на душѣтъ ми и на душѣтъ на праотцытъ ми. Позѣтъ на священнодѣйствиущійтъ ще стѣпватъ ен